

Dosarul nr.1-24141455-05-1r-23072025

*Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Central
Judecător: Aliona Sârbu*

CURTEA DE APEL SUD

DECIZIE în numele Legii

11 decembrie 2025
Cahul

municipiul

Completul de judecată al Curții de Apel Sud, sediul Cahul

Având în componența sa:

**Președintele completului
Judecătoria**

**Vitalie Movilă
Inga Gorlenco, Evgheni Bancov**

judecând în lipsa părților, în ordine de recurs, cauza penală de învinuirea lui:

Ghețivu Gheorghe *****, născut la ***** , IDNP
***** , domiciliat în ***** , raionul Cahul, cetățean
al Republicii Moldova, studii ***** ,

de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) Cod penal,
la recursul procurorului în Procuratura Cahul, Oficiul Principal, Cara Mihail, și recursul
avocatei Bria Iulia, în interesele inculpatului Ghețivu Gheorghe, declarate împotriva sentinței
Judecătoria Cahul, sediul Central, din 01 iulie 2025.

Termenul de examinare a cauzei:

- prima instanță de la 11 decembrie 2024 – 01 iulie 2025;
- instanța de recurs de la 23 iulie 2025 – 11 decembrie 2025.

Analizând argumentele invocate în recursul părții acuzării și recursul părții apărării,
probele administrate la materialele dosarului penal, Completul de judecată,-

C O N S T A T Ă :

Soluția instanței de fond:

Prin sentința Judecătoria Cahul, sediul Central, din 01 iulie 2025, Ghețivu Gheorghe a
fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) Cod penal, fiindu-
i stabilită în conformitate cu art.80¹ Cod penal, pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în
folosul comunității în mărime de 200 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de
transport.

S-a informat Ghețivu Gheorghe despre obligația acestuia de a se prezenta la Biroul de
probațiune în a cărui rază teritorială se află domiciliul său, adică Biroul de probațiune Cahul, în

termen de 5 zile de la momentul rămânerii definitive a prezentei sentințe în vederea executării pedepsei aplicate.

S-a explicat lui Ghețivu Gheorghe, că în caz de eschivare cu rea-voință de la munca neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Mijloacele materiale de probă: procesul-verbal privind constatarea faptei de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică (după caz, de refuz/eschivare de la testare), procesul-verbal de înlăturare de la conducerea vehiculului, copia buletinului de verificare metrologică, copia certificatului, copia extrasului din eData, copia pașaportului tehnic, fotografia motocicletei, două înregistrări video stocate pe un disc optic de tip DVD-R, efectuate la 12 iulie 2024, în momentul constatării refuzului lui Ghețivu Gheorghe de a fi supus testului la alcoolemie, împachetat și sigilat în Pachetul nr.1, a le păstra la materialele cauzei pe toată durata păstrării dosarului penal.

Circumstanțele de fapt constatate la pronunțarea sentinței:

Pentru a pronunța sentința în privința inculpatului Ghețivu Gheorghe, prima instanță a reținut ca fiind constată fapta prejudiciabilă, în următoarele circumstanțe:

Ghețivu Gheorghe, deținând permis de conducere valabil pentru categoria mijlocului de transport condus, la 12 iulie 2024, aproximativ orele 15:35, fiind suspectat că a condus în stare de ebrietate alcoolică mijlocul de transport tip motocicletă de model „KYMCO”, cu numărul de înmatriculare *****, pe drumurile publice din satul Vadul lui Isac, raionului Cahul, fiind observat că nu deținea casceta de protecție, a fost stopat în vederea stabilirii circumstanțelor cauzei de către angajații de poliție al DP Sud al INSP al IGP, în urma discuțiilor s-a simțit miros specific de alcool în aerul expirat din cavitatea bucală, i s-a cerut să se supună testării alcoolscopice și examenului medical, însă conducătorul mijlocului de transport Ghețivu Gheorghe a refuzat categoric să se supună testării alcoolscopice, încălcând regulile circulației rutiere și anume:

- art.33 alin.(3) lit.c) din Legea nr.131 din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier, care prevede că „Conducătorul de autovehicul este obligat să se supună, la solicitarea agentului de circulație, procedurii de testare a aerului expirat și examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei ori consumului de droguri și de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare”;

- pct.11 lit.j) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, care prevede că „Conducătorul de vehicul este obligat să se supună, la solicitarea polițistului, procedurii de testare a aerului expirat sau, după caz, examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare”.

În drept, fapta inculpatului Ghețivu Gheorghe, a fost calificată de către instanța de fond ca infracțiune prevăzută de art.264¹ alin.(3) Cod penal, *refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.*

Recursul părții acuzării:

Legalitatea și temeinicia hotărârii instanței de fond este contestată cu recurs la 09 iulie 2025 de către procurorul în Procuratura Cahul, Oficiul Principal, Cara Mihail, în care solicită: casarea sentinței, cu rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri, prin care Ghețivu

Gheorghe să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) din Codul penal, aplicându-i-se, în conformitate cu art.80¹ din Codul penal, pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în cuantum de 180 (una sută optzeci) ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Drept argumente pentru înaintarea recursului a indicat că, prin acțiunile sale intenționate Ghețivu Gheorghe a comis infracțiunea prevăzută de art.264¹ alin.(3) Cod penal, cu semnele de calificare „Refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoptică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical”, care se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Consideră ilegală sentința Judecătorei Cahul, sediul Central, din 01 iulie 2025, cu privire la cuantumul pedepsei aplicate, prin care Ghetivu Gheorghe a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) din Codul penal, fiindu-i aplicată, în temeiul art.80¹ din Codul penal, pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în cuantum de 200 ore, cu depășirea plafonului legal de 180 de ore, precum și cu aplicarea pedepsei complementare privind anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Astfel, precizează că, 1/4 din pedeapsa de 240 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității constituie 60 de ore. Prin urmare, reducerea acestei pedepse cu o pătrime echivalează cu 180 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Recursul părții apărării:

Legalitatea și temeinicia hotărârii instanței de fond este contestată cu recurs la 15 iulie 2025 de către avocata Bria Iulia, în interesele inculpatului Ghețivu Gheorghe, în care solicită: casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei cu emiterea unei noi hotărâri în această parte, cu recunoașterea lui Ghețivu Gheorghe vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) din Codul penal, și în baza acestei Legi, cu aplicarea prevederilor art.10 și 80¹ Cod penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 2000 unități convenționale (echivalentul a sumei de 100 000 lei). În temeiul art.385 alin.(4) Cod de procedură penală, a reduce pedeapsa cu 700 unități convenționale, stabilind definitiv pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 1300 unități convenționale (echivalentul a sumei de 65 000 lei). Aplicarea prevederilor art.79 Cod penal, fără aplicarea anulării dreptului de a conduce mijloace de transport.

În motivarea recursului a menționat că, categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă – amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață. Iar, în conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei (art.75 Cod penal), o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Concluzia instanței cu privire la aplicarea unei pedepse mai aspre urmează a fi motivată.

Conform art.264¹ alin.(3) din Codul penal, la data de 12 iulie 2025 legiuitorul fixa că acțiunile se pedepsesc - cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

După modificările operate prin Legea nr.136 din 06 iunie 2024, în vigoare din 07 septembrie 2024, la art.264¹ alin.(3) din Codul penal, la data examinării 01 iulie 2025 legiuitorul fixa că acțiunile se pedepsesc - cu amendă de la 2000 la 3000 de unități convenționale sau cu

închisoare de la 1 la 4 ani, în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Susține că, instanța de judecată nu a ținut cont de faptul că în cursul examinării cauzei, avocatul în interesele inculpatului a solicitat instanței aplicarea pedepsei sub formă de amendă, or, prin prisma prevederilor art.10 Cod penal, în sensul că, după data de 07.09.2024, infracțiunea prevăzută de art.264¹ alin.(3) Cod penal, prevede ca sancțiune principală pedeapsa cu amendă sau închisoare. Iar, potrivit doctrinei, legea penală care ușurează pedeapsa are efect retroactiv, inclusiv când ea micșorează limitele minime sau maxime ale pedepsei sau stabilește o categorie de pedepse principale mai ușoare pentru infracțiunea respectivă.

Consideră că instanța de judecată incorect a ajuns la concluzia că modificarea legii penale înrăutățește situația lui Ghețivu Gheorghe în condițiile în care la categoria pedepselor principale a fost exclusă în totalitate munca neremunerată fiind adăugat pedeapsa sub formă de amendă, pedeapsă care a și fost solicitată de către Ghețivu Gheorghe. Legea nouă prevede în calitate de pedeapsă principală - amendă sau închisoare, iar amenda este o pedeapsă mai ușoară în comparație cu munca neremunerată în folosul comunității, respectiv neîntemeiat instanța de fond a considerat că, în speță nu sunt aplicabile prevederile art.10 Cod penal.

Susține că, instanța de judecată la caz a aplicat o pedeapsă mai gravă decât pedeapsa solicitată de către Ghețivu Gheorghe fără a ține cont de circumstanțele necesare individualizării pedepsei conținute în art.75 din Codul penal, și fără a motiva juridic opțiunea sa.

Mai mult ca atât, ținându-se cont de circumstanțele cauzei, gravitatea faptei comise, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea sau agravantele, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, personalitatea lui Ghețivu Gheorghe. Cât și de condițiile de viață a familiei acesteia, de faptul că Ghețivu Gheorghe la evidența medicului narcolog sau psihiatru, nu se află; anterior nu a fost în conflict cu legea penală; are studii medii; căsătorit; are un copil minor la întreținere; la locul de trai este caracterizat pozitiv, cât și punând accent pe faptul că, infracțiunea comisă nu a produs careva consecințe grave, toate acestea denotă că pedeapsa stabilită de instanța de fond este disproporționat de severă și, prin urmare, nu este echitabilă în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei și datele din materialele dosarului. Instanța s-a limitat la o comparație teoretică între muncă neremunerată și închisoare, fără a analiza concret care dintre cele două reglementări ar fi mai favorabilă pentru Ghețivu Gheorghe în raport cu situația sa personală, recunoașterea faptei și conduita ulterioară.

Totodată, conchide că, instanța a trecut cu vederea argumentul lui Ghețivu Gheorghe care a explicat că este de acord să-i fie aplicată pedeapsă sub formă de amendă și-a exprimat voința de a-i fi aplicată legea mai favorabilă, or, atât legea penală prevede amenda ca fiind forma de pedeapsă mai blândă, cât și pentru inculpat această pedeapsă este mai favorabilă. Art.10 Cod penal prevede că, (1) legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

Consideră ca fiind neîntemeiat argumentul instanței, precum că art.264¹ alin.(3) Cod penal, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr.136 din 06.06.2024, prevedea că, pedeapsă principală munca neremunerată în folosul comunității, iar în forma actuală sancțiunea stabilește pedeapsa sub formă de amendă sau închisoare, se consideră că, prin noua lege, pedeapsa a fost înăsprită și, ca urmare, aceasta nu are efect retroactiv. În interpretarea acestor

prevederi, consideră că, nu s-a ținut cont de faptul că, principiul retroactivității legii penale impune aplicarea legii mai favorabile în ansamblul său, nu doar aplicarea unor părți izolate ale dispoziției acestei legi. Legea penală nu poate fi aplicată în mod fragmentar. Menționează și faptul că, o lege penală mai favorabilă trebuie considerată în contextul său integral, nu doar în elementele individuale ale pedepsei. La caz, injust a fost conchis de instanța de fond că, speței nu îi sunt aplicabile prevederile art.10 alin.(1) din Codul penal și incorect a stabilit anume pedeapsa cu munca neremunerată, care este o pedeapsă disproporționată la caz. Prin modificările aduse art.264¹ alin.(3) din Codul penal, legiuitorul a exclus în mod intenționat pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității, introducând în schimb amenda, ceea ce demonstrează că s-a apreciat că pentru această categorie de fapte munca neremunerată nu mai este necesară sau proporțională. Instanța trebuia să respecte această opțiune a legiuitorului.

Conform jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, aplicarea pedepsei trebuie să respecte principiile necesității și proporționalității sancțiunii în raport cu gravitatea concretă a faptei și cu scopul reintegrării sociale a persoanei condamnate. CEDO a subliniat în mod repetat că: sancțiunile neprivative de libertate, cum este amenda, sunt considerate mai puțin intruzive și, totodată, mai eficace pentru atingerea scopului pedepsei, atunci când persoana vinovată nu reprezintă un pericol social ridicat; în special în cauzele privind infracțiuni rutiere (precum în speță), CEDO a arătat că, atunci când autorul are o conduită ireproșabilă în general, recunoaște fapta, cooperează cu autoritățile și nu există un prejudiciu semnificativ sau victime directe, aplicarea unei pedepse privative de libertate sau a unei măsuri echivalente (cum ar fi munca neremunerată în folosul comunității, care implică tot o restrângere semnificativă a libertății), trebuie justificată în mod concret și temeinic.

În lumina celor expuse, consideră că sentința instanței de fond este afectată de o greșită aplicare a legii penale mai favorabile, de o nejustificată înlăturare a argumentelor privind circumstanțele personale și sociale ale lui Ghețivu Gheorghe, precum și de o nerespectare a principiilor consacrate de art.10 și art.75 din Codul penal, coroborate cu exigențele jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului privind necesitatea și proporționalitatea sancțiunii. Aplicarea pedepsei cu munca neremunerată în folosul comunității - mai gravă decât pedeapsa cu amendă prevăzută de legea nouă - apare ca fiind nejustificată, disproporționată și lipsită de temei concret raportat la persoana inculpatului și împrejurările speței.

În consecință, solicită admiterea recursului, aplicarea legii penale mai favorabile și stabilirea față de Ghețivu Gheorghe a unei pedepse sub forma amenzii, pedeapsă care corespunde în totalitate scopului reeducării, reintegrării sociale și principiului proporționalității.

Conform textului Sentinței pronunțate instanța de judecată a conchis eronat asupra netemeinicieii cererii depuse în interesele lui Ghețivu Gheorghe, drepturile căruia au fost afectate direct prin acțiunea/inacțiunea procurorului Cara Mihail. După cum rezultă din însăși constatările instanței de judecată, urmărirea penală în cauza penală a fost începută la data de 19 iulie 2024, fiind finisată urmărirea penală la data de 5 decembrie 2024, cu expedierea cauzei în instanța de judecată fără dovada de expediere a rechizitoriului, fiind înmănat acesta în ședință de judecată abia la data de 17 februarie 2025 urmare a solicitărilor insistente ale avocatului. Se observă un comportament tendențios al instanței de judecată și favorizator părții acuzării, or, apărarea nu a pus la îndoială că inculpatul a fost pus sub acuzare așa cum face instanța trimitere la prevederile art.291 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură penală. Instanța de judecată eronat a stabilit că la etapa urmăririi penale (19.07.2025-06.12.2024) inculpatul era plecat peste hotarele țării, or, rechizitoriul urma a fi întocmit cu ocazia finalizării urmăririi penale. La materialele cauzei lipsesc probe care să confirme că la data finalizării urmăririi penale și expedierii cauzei în

judecată fără înmânarea rechizitoriului părților, Ghețivu Gheorghe nu se afla în Republica Moldova. Or, în cadrul ședinței de judecată Ghețivu Gheorghe a menționat că el nu a primit o copie a rechizitoriului, iar la data de 11 decembrie 2024, ultimul se afla în țară. De către procurorul Cara Mihail nu au fost prezentate probe care să confirme legalitatea acțiunilor sale, însă instanța de judecată în lipsa oricăror argumente plauzibile din partea procurorului a decis să recunoască legale acțiunile acestuia de trimitere a cauzei în instanța de judecată fără înmânarea copiei de pe rechizitoriul părților în condițiile legale.

Instanța de judecată a motivat opțiunea sa făcând trimitere la prevederile art.385 și art.297 din Codul de procedură penală. Atrage atenția instanței de recurs că, art.297 alin.(2) fixează că, *în cazul în care învinuitul se abține de a se prezenta pentru a lua cunoștință de materialele cauzei și a primi rechizitoriul, procurorul trimite cauza în judecată fără efectuarea acestor acțiuni procesuale, dar cu anexarea la dosar a probelor care confirmă abținerea învinuitului, iar în cazul sustragerii - și a informației despre măsurile luate pentru căutarea acestuia.* La cazul din speță, nu sunt incidente aceste prevederi, or, Ghețivu Gheorghe s-a prezentat împreună cu avocatul la solicitarea organului de urmărire penală, nu s-a abținut de a se prezenta pentru a primi rechizitoriul, trimiterea la acest articol este nejustificată și este cu scopul de a legaliza acțiunile ilegale ale procurorului. Din înregistrarea audio a ședinței de judecată veți putea consta că ultimul nu a putut prezenta instanței de judecată probele care ar justifica legalitatea acțiunilor sale.

Apreciază că, este nejustificată și ilegală practica transmiterii dosarului în instanță fără înmânarea sub recipisă a rechizitoriului, or nici o normă legală nu prevede neaducerea la cunoștință rechizitoriului învinuitului și apărătorului său. În acest sens, menționează că la materialele cauzei chiar lipsește dovada recepționării de către părți a actelor respective, ceea ce denotă evident că dosarul a fost remis în adresa instanței de judecată pentru examinare în fond, fără a fi transmis după cum prevede legislația. În cauza CEDO Moiseyev c. Rusiei (09 octombrie 2008, nr.62936/00, par.215-217) au fost constatate probleme în ceea ce privește înmânarea copiei rechizitoriului și nu poate fi explicat de ce autoritățile statului nu au fost în stare să prezinte actul de acuzare constituie o încălcare a principiului egalității armelor. Astfel, chiar dacă procurorul a afirmat că a expediat în adresa avocatei copia rechizitoriul, dar nu a putut prezenta dovada recepționării efective a acestuia și nu a expediat în adresa lui Ghețivu Gheorghe din motiv că a fost expediat avocatei, în viziunea apărării acest argument nu reprezintă o acțiune legală din partea procurorului.

În acest mod apărarea consideră că a fost încălcat grav dreptul la un proces echitabil al inculpatului Ghețivu Gheorghe, deoarece dânsul a fost lipsit de posibilitatea de a lua cunoștință de rechizitoriul cauzei penale, ce reprezintă actul procesual întocmit de procuror la finalizarea urmăririi penale, prin care acesta formulează oficial acuzația împotriva învinuitului sau inculpatului și dispune trimiterea cauzei în judecată. Este un act obligatoriu, care are rolul de a asigura respectarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare, în sensul că inculpatul trebuie să cunoască în mod clar și complet acuzațiile ce i se aduc, pentru a se putea apăra efectiv în fața instanței de judecată. Prin aprecierea eronată a stării de fapt privind neexpedierea rechizitoriului către inculpat, instanța a săvârșit o eroare gravă de fapt care a influențat în mod direct soluția pronunțată. Mai exact, dreptul inculpatului de a primi, anterior începerii judecării, o copie a actului de sesizare (rechizitoriul) reprezintă o garanție esențială a dreptului la apărare, prevăzut atât de Codul de procedură penală, cât și de jurisprudența CEDO privind principiul contradictorialității și egalității armelor.

Faptul că instanța a considerat în mod greșit că acest rechizitoriu ar fi fost comunicat inculpatului, deși în realitate nu a fost expediat, a condus la privarea acestuia de posibilitatea efectivă de a-și pregăti apărarea. Această eroare de fapt este una esențială, pentru că a determinat încălcarea dreptului lui Ghețivu Gheorghe de a beneficia de o reducere a pedepsei pentru încălcarea admisă, or, erorile organului de urmărire penală, inculpatul nu și le poate asuma. Prin urmare, eroarea instanței privind situația de fapt (respectiv comunicare a rechizitoriului la data de 17.02.2025 abia după solicitarea avocatei) a avut consecințe directe asupra legalității procedurii și, implicit, asupra soluției pronunțate, ceea ce constituie o eroare gravă de fapt susceptibilă de remediere pe calea de atac.

Consideră neîntemeiată respingerea solicitării apărării cu privire la aplicarea prevederilor art.79 din Codul penal, în forma în care a fost motivată de instanță, cu trimitere la faptul că solicitările sunt neîntemeiate din considerentul că acestea fac parte din tactica de apărare a inculpatului. Instanța de judecată, prin aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, a dispus respingerea solicitării apărării privind aplicarea față de inculpat a prevederilor art.79 Cod penal, ca fiind neîntemeiată. Instanța de judecată în mod eronat a ajuns la concluzia că la examinarea cauzei nu sunt prezente nici circumstanțe atenuante și nici circumstanțe excepționale.

Menționează faptul, că la nivel legislativ nu este dată noțiunea de „circumstanțe excepționale ale cauzei”. Însă, reieșind din textul normei prevăzute la alin.(1) art.79 din Codul penal, rezultă că la ele se atribuie așa circumstanță sau un cumul de circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, gradul sau pericolul social al persoanei vinovatului.

Având ca punct de reper prevederile art.264¹ alin.(3) (în vigoare la data examinării), art.80¹ alin.(2) din Codul penal, art.79 din Codul penal, art.385 alin.(4) din Codul de procedură penală, solicită ca instanța de recurs să țină cont de argumentele formulate de apărare și să aplice în privința lui Ghețivu Gheorghe prevederile art.79 din Codul penal și anume „neaplicarea pedepsei complementare obligatorii”.

Termenul de depunere a recursului:

Conform art.439 alin.(1) Cod de procedură penală, *termenul de recurs împotriva hotărârilor pentru care legea nu prevede calea de atac apelul este de 15 zile de la data pronunțării hotărârii.*

Materialele cauzei atestă că prima instanță a pronunțat sentința judecătorească în ședința de judecată din 01 iulie 2025, în prezența procurorului, avocatului și inculpatului.

Cererea de recurs a fost înregistrată de către procuror la data de 09 iulie 2025 și de către apărător la 15 iulie 2025.

Astfel, termenul legal stabilit pentru exercitarea căii de atac recursul, a fost respectat de procuror și apărător.

Procedura în fața instanței de recurs:

Conform art.447 alin.(1) Cod de procedură penală, *recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces.*

Prin înștiințare părțile au fost informate despre data examinării recursului.

În contextul normei citate, instanța de recurs a examinat recursul în absența părților în baza materialelor din dosar.

La 24 octombrie 2025 procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Sud, Calendari Dumitru, a depus referință la cererile de recurs, solicitând respingerea cererii de recurs depusă de

avocata Iulia Bria, în interesele inculpatului Ghețivu Gheorghe, ca fiind nefondată, iar în temeiul art.449 alin.(1) pct.2) lit.b) Cod de procedură penală, admiterea recursului procurorului Mihail Cara, casarea parțială a sentinței, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri în această parte, care nu agravează situația inculpatului, stabilirea termenului de pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 180 ore, în rest să fie menținută sentința.

Aprecieria instanței de recurs:

Studiind probele acumulate la cauza penală, analizând sentința judecătorească în raport cu argumentele recursurilor, Completul de judecată conchide asupra respingerii recursului depus de avocatul Bria Iulia, în interesele lui Ghețivu Gheorghe, și admiterii recursului declarat de procurorul în Procuratura Cahul, Oficiul Principal, Cara Mihail, cu casarea parțială a sentinței primei instanțe, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, din următoarele considerente.

Conform art.449 alin.(1) pct.1) lit.a) Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărîrea atacată, dacă: recursul este nefondat;*

În conformitate cu art.449 alin.(1) pct.2) lit.b) Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: admite recursul, casînd hotărîrea, parțial sau integral, și ia una din următoarele soluții: rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului.*

Potrivit art.448 alin.(1) Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs.*

Verificând legalitatea și temeinicia sentinței judecătorești sub aspectul circumstanțelor de fapt contestate și a încadrării juridice a faptelor penale, Completul de judecată consideră că prima instanță întemeiat a considerat suficiente probe administrate în vederea confirmării faptelor imputate inculpatului Ghețivu Gheorghe și datele existente cu privire la persoana acestuia pentru stabilirea pedepsei, rechizitoriul este întocmit în conformitate cu prevederile art.296 Cod de procedură penală, întrucât actele de procedură administrate la urmărirea penală nu atestă existența temeiurilor de nulitate absolută prevăzute în art.251 Cod de procedură penală, și nici nu denotă careva indicii că au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au formulat careva cereri referitoare la contestarea acestor circumstanțe, rațiuni din care a admis cererea inculpatului și dispus examinarea cauzei penale în procedură simplificată, prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Având în vedere respectarea normelor procesuale de către prima instanță la examinarea cauzei penale în procedură simplificată, precum și nu se atestă necesitatea aprecierii diferită a probelor decât cea făcută de instanța de fond, Completul de judecată nu se va expune repetat asupra probelor administrate de către organul de urmărire penală în faza de urmărire penală, care au fost acceptate de către inculpat. Drept urmare, instanța de recurs consideră că din probele administrate la faza de urmărire penală, descrise în rechizitoriu și acceptate de inculpatului Ghețivu Gheorghe, este dovedită în afara oricărui dubiu vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) Cod penal, conform indicilor: *refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolică, de la examenul medical în vederea stabilirii*

stării de ebrietate și a naturii ei, de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.

Completul de judecată remarcă că sentința primei instanțe este contestată de partea acuzării sub aspectul reducerii termenului pedepsei inculpatului Ghețivu Gheorghe, pe care îl consideră incorect redus, solicitând aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în cuantum de 180 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

De asemenea, sentința primei instanțe este contestată de avocata Bria Iulia, în interesele inculpatului Ghețivu Gheorghe, asupra individualizării pedepsei penale de către instanța de fond, pe care o consideră prea aspră, solicitând aplicarea pedepsei cu amendă prevăzută în redacția actuală la art.264¹ alin.(3) Cod penal, cât și neaplicarea pedepsei complementare, în baza art.79 Cod penal.

Instanța de recurs reține că, potrivit art.61 Cod penal, scopul pedepsei penale este restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către acesta, cât și de către alte persoane. Mai mult ca atât, este de notat că în conformitate cu art.75 Cod penal, individualizarea judiciară a pedepsei este realizată de către instanța de judecată și constă în stabilirea și aplicarea pedepsei prevăzute de sancțiune, pentru infracțiunea săvârșită, în funcție de gravitatea infracțiunii săvârșite, de personalitatea infractorului, de împrejurările concrete în care s-a comis infracțiunea. Este necesar de menționat și faptul că, pedepsele stabilite de instanța de judecată trebuie să fie nu numai legale, în sensul de respectare a cadrului legal de individualizare judiciară, dar în același timp, trebuie să fie și juste, adică să se respecte criteriul proporționalității, care presupune stabilirea cuantumului pedepsei în funcție de gravitatea infracțiunii și vinovăția autorului. În același timp, trebuie să fie respectată prevederea art.61 Cod penal, conform căruia pedeapsa care se aplică urmează să-și atingă scopul de restabilire a echității sociale și prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni de către alte persoane.

Mai mult ca atât, la stabilirea pedepsei instanța de fond a pus accent și pe prevederile art.2 alin.(2) din Codul penal, în care este stipulat că, legea penală are, de asemenea, drept scop prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Astfel, ținând cont de cele menționate, la stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a acordat eficiență normelor stipulate supra, aplicând o pedeapsă în alte limite decât cele prevăzute de lege.

Completul de judecată notează că, conform art.75 Cod penal, *(1) persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. (2) În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.*

Echitatea socială a pedepsei se realizează când față de inculpat se aplică sancțiunea penală corespunzătoare gradului prejudiciabil al infracțiunii comise, circumstanțelor cauzei și personalității acestuia. Un alt scop important al pedepsei penale, este scopul reeducării și resocializării condamnatului, după executarea pedepsei penale stabilite.

Individualizarea pedepsei se realizează de către instanța de judecată prin respectarea cerințelor art.75 alin.(1) Cod penal. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei aplicate, urmează să fie reținuți următorii factori – gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul săvârșirii acesteia, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea inculpatului, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei condamnate și condițiile de viață ale familiei condamnatului.

Legalitatea pedepsei constituie un aspect al principiului legalității în dreptul penal și este asigurată prin cerința art.75 alin.(1) Cod penal, care impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale ale Codului penal. În contextul celor invocate, mai întâi este necesar ca fapta să fie calificată corect, ca infracțiunea să fie sancționată de norma penală prevăzută de Partea specială a Codului penal. Ulterior, urmează a fi aleasă pedeapsa și să fie stabilit termenul sau mărimea pedepsei în limitele sancțiunii normei penale din Partea specială a Codului penal, în baza căreia fapta a fost calificată ca infracțiune.

Potrivit art.80¹ Cod penal (la data comiterii faptei), *(1) În cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare. (2) În cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu pentru infracțiunile prevăzute la art. 181¹–182, 239–240, 242¹, 242², 256, 324–335¹, 370 și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.*

Art. 10 alin. (1)-(2) Cod penal prevede că, *legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective pînă la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale. Legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv*

În acest mod, în speță, limitele pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art.80¹ alin.(1) din Codul penal, se modifică pentru pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore.

Astfel, la caz, Completul de judecată reține că pedeapsa stabilită lui Ghețivu Gheorghe este în alte limite decât cele prevăzute de lege, or o pătrime din pedeapsa de 240 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității constituie 60 de ore. Prin urmare, reducerea acestei pedepse cu o pătrime echivalează cu 180 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității, ce constituie limita maximă a pedepsei.

Ținând cont de circumstanțele în care a fost comisă fapta, atitudinea inculpatului în timpul și după săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) Cod penal, gravitatea faptei imputate, circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea, materialul caracterizant în

privința inculpatului, rezultă că, fiind stabilită pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 200 ore, ce a dus la aplicarea unei pedepse cu derogarea de la prevederile art.61 Cod penal.

Astfel, ținând cont de personalitatea inculpatului Ghețivu Gheorghe, care se prezintă ca fiind o persoană responsabilă, nefiind în vizorul organelor de drept și care a comis o infracțiune ușoară, care nu s-a soldat cu careva urmări nefaste. La fel, punând accent pe necesitatea restabilirii echității sociale, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, cât și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, Completul de judecată conchide necesar de a admite recursul depus de procuror, cu casarea parțială a sentinței contestate și emiterea în partea casată a unei noi hotărâri, prin care lui Ghețivu Gheorghe, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute art.264¹ alin.(3) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 150 ore. Concluzie formulată în raport cu fapta comisă, punându-se accent în acest sens și pe personalitatea acestuia, ținând cont de toate circumstanțele cauzei. Astfel, la stabilirea pedepsei inculpatului Ghețivu Gheorghe, Completul de judecată pune accent pe necesitatea acordării deplinei eficiențe prevederilor art.2, art.61, art.75-77 Cod penal. La fel, și pe necesitatea faptului de a ține cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de circumstanțele în care a fost comisă fapta, de persoana celui vinovat, de comportamentul acestuia la săvârșirea infracțiunii și după comiterea acesteia, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, punând accent și pe personalitatea inculpatului Ghețivu Gheorghe, care nici nu a negat comiterea faptei imputate și căința sinceră a acestuia. Circumstanțe, ce denotă necesitatea stabilirii pedepsei mai blânde și micșorarea numărului de ore muncă neremunerată în folosul comunității.

În circumstanțele expuse, se desprinde că pedeapsa în privința lui Ghețivu Gheorghe sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 150 ore, este proporțională cu gravitatea infracțiunii săvârșite și va fi suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune și va contribui la realizarea scopului de corectare a inculpatului, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat cât și de către alte persoane. Or, restabilirea echității sociale reprezintă o valoare supremă în societate și este garantată de art.1 alin.(3) din Constituția Republicii Moldova.

Privitor la pedeapsa complementară - anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, instanța de fond corect a aplicat față de inculpatul Ghețivu Gheorghe pedeapsa complementară cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, care este obligatorie.

Cu referire la recursul depus de partea apărării, Completul de judecată ajunge la concluzia respingerii acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art.10 alin.(1) Cod penal, *legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei care a comis infracțiunea are efect retroactiv, extinzându-se și asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective anterior intrării ei în vigoare, inclusiv asupra celor care execută pedeapsa sau au executat-o, dar au antecedente penale.* Conform alin.(2) al aceluiași articol, *legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv. Prin urmare, legea penală defavorabilă se aplică exclusiv faptelor comise după intrarea sa în vigoare.*

Legea penală defavorabilă este legea mai severă în comparație cu cea precedentă, care agravează situația persoanei prin instituirea unui tratament juridic mai riguros, precum: majorarea limitelor de pedeapsă, calificarea juridico-penală mai gravă, extinderea cauzelor

generale agravante, impunerea unui regim de detenție mai strict, mărirea termenelor de prescripție a răspunderii sau a pedepsei penale, excluderea circumstanțelor atenuante ori a cauzelor de reducere a pedepsei, precum și eliminarea cauzelor justificative sau de neimputabilitate.

Efectul juridico-penal al acestei reguli constă în faptul că o astfel de lege se va aplica doar faptelor infracționale comise ulterior intrării ei în vigoare.

În ceea ce privește interpretarea normelor juridice, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul procesului de creare a dreptului constituie o parte bine consolidată și necesară a tradiției juridice a statelor-părți la Convenție. Articolul 7 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale prin intermediul jurisprudenței, cu condiția ca evoluția rezultată să fie conformă cu esența infracțiunii și să fie previzibilă în mod rezonabil (cauza Kononov c. Letoniei [MC], 17 mai 2010, §185).

Totodată, Curtea a subliniat că, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, formularea acestora nu poate atinge o precizie absolută. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv în materia dreptului penal. Deși certitudinea este dezirabilă, aceasta nu trebuie să conducă la rigiditate excesivă. Rolul instanțelor de judecată este tocmai acela de a elimina dubiile ce pot apărea în procesul de interpretare și aplicare a normei (cauza Del Río Prada c. Spaniei [MC], 21 octombrie 2013, §§92–93).

Principiul legalității incriminării și pedepsei consacrat la art.8 alin.(1) Cod penal stabilește că „legea penală care incriminează fapta, o modifică sau o abrogă, precum și legea care stabilește pedeapsa, se aplică faptelor săvârșite în timpul cât ele se află în vigoare. Prin urmare, instanța este ținută să aplice legea penală existentă la data comiterii infracțiunii, nu cea intrată ulterior în vigoare. Excepția de la acest principiu — aplicarea legii penale mai favorabile — este reglementată la art.10 Cod penal, însă aceasta intervine doar dacă legea nouă diminuează răspunderea penală sau înăsprește condițiile de individualizare în favoarea inculpatului. În cauză, modificările operate prin Legea nr.136 din 06 iunie 2024, în vigoare 07 septembrie 2024, nu se aplică retroactiv, întrucât nu prevăd o dezincriminare sau o reducere a pedepsei pentru fapta concretă.

Instanța de fond a respectat principiul „tempus regit actum”, adică actul juridic se apreciază potrivit legii în vigoare la momentul săvârșirii acestuia. Astfel, aplicarea dispozițiilor legii noi ar contraveni principiului stabilității raporturilor juridice penale și ar depăși limitele de aplicare în timp a legii. Legea nr.136 din 06 iunie 2024, intrată în vigoare la 07 septembrie 2024, nu conține o dispoziție expresă privind aplicarea retroactivă. În lipsa unei asemenea prevederi, potrivit art.8 alin.(2) Cod penal, aceasta produce efecte numai pentru faptele săvârșite după intrarea ei în vigoare. Aplicarea legii noi, mai blânde, nu se face automat, ci doar dacă noua normă are caracter mai favorabil și se raportează la aceeași faptă concretă și la aceleași circumstanțe juridice. În cazul dat, legea nouă nu schimbă natura juridică a infracțiunii și nici nu înlătură caracterul penal al faptei.

Prin urmare, Completul constată că instanța de fond a aplicat în mod corect legea penală în vigoare la momentul comiterii infracțiunii, potrivit art.8 Cod penal, iar dispozițiile Legii nr.136 din 06 iunie 2024, intrată în vigoare la 07 septembrie 2024, nu pot fi aplicate retroactiv, întrucât acestea nu întrunesc condițiile legii penale mai favorabile prevăzute la art.10 Cod penal.

Respectiv, examinând cauza, Completul constată aplicabil în speță principiul ultraactivității legii penale, care presupune aplicarea legii penale mai favorabile persoanei, în

situația în care o infracțiune a fost săvârșită sub imperiul legii vechi, ce prevedea o sancțiune mai blândă, iar ulterior, pe parcursul urmăririi penale sau al judecării cauzei, aceasta a fost abrogată și înlocuită cu o lege nouă ce instituie o sancțiune mai severă. Într-o asemenea ipoteză, legea veche, mai favorabilă, își păstrează aplicabilitatea, producând efecte ultraactive.

Așadar, potrivit regulii generale prevăzute de art.8 Cod penal, caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc conform legii penale în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii. În același timp, conform art.10 alin.(2) Cod penal, legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de comiterea infracțiunii nu are efect retroactiv.

Prin urmare, având în vedere modificările operate prin Legea nr.136 din 06 iunie 2024, care au intervenit asupra art.264¹ alin.(3) Cod penal, și coroborând dispozițiile acestuia cu prevederile art.10 Cod penal, Completul reține că prezenta cauză penală corect a fost examinată în temeiul legii penale în vigoare la momentul comiterii faptei infracționale, respectiv a legii vechi, care urmează a fi aplicată ultraactiv. Or, potrivit legii anterioare infracțiunea prevăzută de art.264¹ alin.(3) Cod penal era calificată ca infracțiunea ușoară, iar legea nouă prevede pedeapsa cu amendă de la 2000 la 3000 de unități convenționale sau cu închisoare de la 1 la 4 ani, în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport și califică infracțiunea ca una de gravitate medie. Astfel, legea nouă prevede o situație mai defavorabilă pentru inculpat, agravând regimul sancționator al faptei, iar, potrivit principiului neretroactivității legii penale defavorabile, aceasta nu poate fi aplicată faptelor comise anterior intrării sale în vigoare.

Legea nouă nu poate fi aplicată retroactiv, întrucât aceasta nu întrunește condițiile legii penale mai favorabile, ci, dimpotrivă, prevede o reglementare mai severă în raport cu cea anterioară. În aceste condiții, instanța de fond a procedat corect aplicând legea penală în vigoare la momentul comiterii faptei, conform art.8 și art.10 Cod penal, respectiv legea veche, care urmează a fi aplicată ultraactiv.

Prin urmare, Completul de judecată respinge ca fiind neîntemeiate argumentele părții apărării în sensul aplicarea pedepsei cu amendă prevăzută în redacția actuală la art.264¹ alin.(3) Cod penal.

De asemenea, Completul de judecată consideră neîntemeiate criticile părții apărării în sensul neaplicării pedepsei complementare în privința inculpatului Ghețivu Gheorghe, în baza art.79 Cod penal, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.78 alin.(2) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa complementară, prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, poate fi înlăturată. Potrivit art.78 alin.(5) Cod penal, dacă există circumstanțe atenuante excepționale, pedeapsa poate fi aplicată conform prevederilor art.79 Cod penal.

Potrivit art.79 alin.(1) Cod penal, *ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională. Săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.*

Completul de judecată atestă că în cadrul cercetării judecătorești nu au fost constatate circumstanțe atenuante excepționale, or argumentele apărării precum că inculpatul se căiește sincer, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune ușoară, instanța de recurs le apreciază ca fiind împrejurări obișnuite care nicidecum nu constituie circumstanțe excepționale prevăzute la art.79 Cod penal, iar legea prevede sancțiunea complementară ca fiind obligatorie și nu facultativă, care ar putea fi înlăturată. Totodată, Completul de judecată ține să menționeze că, pentru recunoașterea vinovăției și căința sinceră a inculpatului, cauza a fost examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar Ghețivu Gheorghe beneficiază de reducerea pedepsei conform prevederilor art.80¹ Cod penal.

Astfel, Completul de judecată menționează că, instanța de fond just și întemeiat a aplicat pedeapsa complementară față de inculpat sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, nu a constatat nici un temei de a exclude pedeapsa complementară sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, or ținând cont de împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, starea de pericol creată pentru valoarea socială ocrotită punând în primejdie siguranța circulației dar și consecințele produse; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, permit aplicarea pedepsei complementare, întru conștientizarea faptei și a urmărilor, astfel că va adopta pe viitor o atitudine de respectare întocmai a normelor juridice de securitatea circulației rutiere.

Obligativitatea pedepsei complementare este motivată și prin decizia Curții Constituționale de inadmisibilitate din 4 august 2020, care în par.30 statuează că legiuitorul a optat pentru o pedeapsă mai aspră constituită din pedeapsa principală și pedeapsa complementară obligatorie. Astfel, Completul de judecată subliniază strânsa legătură ce trebuie să existe între infracțiunea săvârșită și interzicerea unui drept (fapta comisă furnizând premisa că e nevoie de interzicerea aceluși drept pentru apărarea valorilor ocrotite de legea penală). Or, natura faptei săvârșite de inculpat susține existența unei nedemnități în exercitarea dreptului special de a conduce mijloace de transport.

Totodată, Completul de judecată este solidar cu poziția instanței de fond la neconstatarea încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, față de inculpatul Ghețivu Gheorghe, prin încălcarea principiului egalității armelor și încălcarea dreptului la apărare, ținând cont de încălcările admise la etapa urmăririi penale, or încălcările procedurale admise nu influențează într-un mod grav procesul penal, respectiv nu sunt afectate de un viciu fundamental, ceea ce înseamnă că actele și acțiunile contestate sunt legale, întemeiate și emise fără încălcarea esențială a drepturilor și libertăților omului, garantate de CEDO. Or, materialele cauzei penale au fost prezentate inculpatului la 06 decembrie 2024 în prezența apărătorului, ulterior fiind înmănat rechizitoriul, iar inculpatul Ghețivu Gheorghe a recunoscut integral săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriul și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Generalizând cele expuse mai sus, Completul de judecată conchide că, corectă, echitabilă, legală, cât și proporțională circumstanțelor cauzei este pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 150 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport. În rest, sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central, din 01 iulie 2025, fiind necesar de menținut. Concluzie, care în opinia Completului de judecată, este întemeiată pe prevederile legislației naționale și cele internaționale, cu acordarea eficienței prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsă care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, cât și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii săvârșite de Ghețivu Gheorghe, care a fost comisă cu intenție, însă nu s-a soldat cu careva urmări nefaste, punând accent pe personalitatea inculpatului, atitudinea acestuia față de fapta comisă, Completul de judecată conchide că, în privința acestuia pedeapsa menționată supra, este una echitabilă și nu cea stabilită de prima instanță.

Totodată, Completul de judecată notează că, împrejurările indicate supra denotă în mod concludent că, apelul declarat de avocata Bria Iulia, în interesele inculpatului Ghețivu Gheorghe, urmează a fi respins ca nefondat, iar apelul procurorului în Procuratura Cahul, Oficiul Principal, Cara Mihail, urmează a fi admis și sentința contestată urmează a fi casată parțial, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea în partea casată a unei noi hotărâri. Iar, în rest, sentința contestată, urmează a fi menținută.

Călăuzindu-se de prevederile art.447-449 alin.(1) pct.1) lit.a), pct.2) lit.b) Cod de procedură penală, Completul de judecată,-

D E C I D E :

Se respinge ca nefondat recursul avocatului Bria Iulia, în interesele inculpatului Ghețivu Gheorghe.

Se admite recursul procurorului în Procuratura Cahul, Oficiul Principal, Cara Mihail.

Se casează parțial sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central, din 01 iulie 2025, pronunțată în cauza penală privindu-l pe Ghețivu Gheorghe, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute art.264¹ alin.(3) Cod penal, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea în partea casată a unei noi hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

Lui Ghețivu Gheorghe, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(3) Cod penal, i se stabilește pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 150 (una sută cinci zeci) ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În rest, sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central, din 01 iulie 2025, se menține.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele completului,
judecător**

Judecătorii:

Vitalie Movilă

Inga Gorlenco

Evgheni Bancov